

[Rahbæk Møller]

landske selskaber, der vil ind på det danske marked og straks købe sig en kæmpemarkedsandel.

Nu taler alle om frihed over grænserne osv. Her vil jeg godt gøre opmærksom på, at der er meget stor forskel på at tillade udenlandske virksomheder at konkurrere i Danmark og danske at konkurrere i udlandet og så forlods at skaffe en stor udenlandsk virksomhed en meget stor markedsandel i Danmark. Det sidste er nationaløkonomisk tåbeligt.

O.k., men staten skal have penge, siger regeringen så. Den mangler penge, og så skal den finde dem på en måde, der er mulig. Det er nogenlunde samme begrundelse, som en hvilken som helst bankrøver bruger. Nu kommer vi så til det helt barokke, for staten vil i sidste ende tabe penge på det. For det første vil realrenteutgiften falde med 275 mio. kr., desuden vil selskabsskatten falde med et ukendt antal hundrede millioner kroner, fordi et livsforsikringsselskab har et skattemæssigt underskud, som kan overføres til de andre parter i koncerne.

O.k., det er så fair nok, vil regeringen sige, fordi Statsanstalten skal ligestilles med de øvrige forsikringsselskaber. Det skal den også, og det er et fuldkommen rigtigt argument. Det kan ske på to måder: ved at give Statsanstalten samme skattefordel, som de andre har, eller ved at lukke hullerne for de øvrige. Hvis regeringen virkelig var så bekymret for statens finanser, som den siger den er, var det jo den sidste løsning, den ville vælge.

Hvad er så regeringens reelle begrundelse? Hvorfor kommer dette? Det er ideologi. I en tid, hvor ideologierne rundt omkring bryder sammen, har vi en ideologisk regering, der alene vil have privatisering som overskrift, og den har været så uheldig i et forlig med Fremskridtspartiet at sætte tal på, og så skal pengene altså ind. På trods af al nationaløkonomisk fornuft, på trods af al anstændighed skal der simpelt hen stå et eller andet beløbstal. Det er den eneste reelle begrundelse for at gøre noget, som kun kan karakteriseres som: 1. Tyveri af kundernes penge. 2. Ødelæggelse af virksomheden. 3. Nationaløkonomisk tåbelighed.

Skrumsager Skau (V):

Lovforslaget om at omdanne Statsanstalten til et aktieselskab er det første skridt hen imod

en privatisering af dette statsejede forsikrings-selskab. Dette vil jeg gerne slå fast med syvtommersøm, fordi der har været andre synspunkter fremme i debatten, også under debatten her i dag. I Venstre er vi ikke i tvivl om, at Statsanstalten for Livsforsikring er en fuldt statsejet virksomhed – eller for at sige det mere korrekt: Det er et skatteyderejet selskab. Det fremgår meget tydeligt af den betænkning, vi har fået, nr. 1189, som ligger til grund for selve lovforslaget. Det gælder både de udtalelser, som daværende finansminister Hindenburg fremsatte under behandlingen i 1870, og som Berg gav fuld tilslutning til, men det fremgår også af den bemærkning, som hr. Svend Andersen fremførte under førstebehandlingen af lovforslaget om Statsanstalten for Livsforsikring så sent som i december 1983, og som er anført i betænkningen side 40 og 42. At staten har ladet Statsanstalten hvile i sig selv økonomisk er efter Venstres mening intet argument for, at den ikke kan sælges med goodwill osv. Andre selskaber har også kunnet sælge, selv om der ikke har været overskud, eller selv om de har hvilet i sig selv. Det fremgår også af lovgrundlaget for Statsanstalten, at staten, skatteyderne, har garantiforpligtelse over for forsikringstagere. Deri ligger også, at ejerskabet er hos staten, og at den af staten kan sælges til andre, såfremt der er ønske om dette. Men selvfølgelig skal de berettigede bonusforventninger tilgodeses forsikringstagerne, ligesom skatteyderinteresser også skal tilgodeses.

Venstre mener principielt, at staten ikke skal eje forsikringsselskaber og derfor ikke skal sælge pensionsordninger eller livsforsikringer, lige så lidt som staten i sin tid ophørte med at sælge småkager, da man solgte aktiekapitalen bag Kryolitselskabet. Derfor går vi ind for denne mulighed for først at omdanne statsselskabet til aktieselskab for senere at få mulighed for at sælge aktierne til den bedst mulige pris.

Med lovforslaget tages det første skridt. Der oprettes et 100 pct.-ejt aktieselskab, et holdingselskab. Dernæst skal vi i Finansudvalget tage stilling til et senere salg af aktier.

I bemærkningerne er det nævnt, at ca. 20 pct. af aktierne agtes tilbudt medarbejdere og forsikringstagere. I Venstre kunne vi godt tænke os, at der blev et større salg af aktierne til forsikringstagerne, således at vi får en større spredning af ejendomsretten, samtidig med at forsik-